

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXIX. Prosequitur eandem materiam quam cæpit, & singulares quaedam quas à Deo accepit, gratias refert: & quid sibi Dominus, ad se securum reddendam, & sibi contradicentibus respondendum, dixerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

nemque hanc operam ad utilitatem & bonum meum assumpsisse & direxisse.

CAPUT XXIX.

MATERIAM QUAM CAEPIT, PROSEQVITVR, ET SINGVLARIS quasdam, quas à Deo accepit, gratias refert; & quid sibi Dominus, ad se fecerant reddendam, & sibi contradicentibus respondendum, dixerit.

AEQVO longius à proposita mihi via deflexi; decreueram quippe rationes tradere, è quibus colligi posset, visionem illam priorem imaginationem non esse; quomodo enim ipsi per operationem & consilium intellectus, ipsam Christi humanitatem nobis representare, & exitum eius pulchritudinem per imaginationem concipere possemus? multo sane tempore opus foret, etiam ad imaginandum aliquid quod ei aliquatenus assimileretur. Possumus quidem eam imaginationi nostræ obijcere & representare, & aliquamdiu in eam intuenti hæerere, figuramque quas habet & albedinem eius considerare, & hanc ipsam paulatim magis & magis perficere, hancque imaginem memoriæ consignare: quis enim hoc impediatur cum intellectu meo eam fabricare & formare possim. Verum in eo de quo hic agimus, hoc fieri prorsus nequit: sed, cum Dominus eam representare placuerit, eam nos necessariò intueri oportet, & sicut ipse volet, & quodcumque volet, ut in nostra manu non sit, quidquam de eo aut demere, aut ei addere, quantumlibet conitatur; aut, cum volumus, ipsum videre, aut cum nolumus, non videre: quin imò, statim & particulare aliquid videre cupimus, Christi visio amittitur. Duobus annis & medio duravit, quod hanc mihi Dominus gratiam ut plurimum præstitit; sed iam ab hinc triennio & amplius, illam mihi hoc modo, per aliam longè sublimiorem (uti fortasse infra dicam) valde cōtinuò abstinuit: & licet viderem quod me alloqueretur, & ego summam illā pulchritudinem, & qua suavitate verba illa ore illo pulcherrimo & diuino eloquatur (etsi interdum etiam rigorem præferat) considerarem; ac summo opere desiderarem scire qualis oculorum eius esset color, quæ eorum magnitudo, quod hoc alijs possem referre; nunquam tamen id videre merui, & quomodo cumque id coner, semper frustra sum; in eò, ipsa visio potius penitus mihi deperit. Interdum quidem, fateor, video, quod me blandè & amicè intueatur; sed aspectus hic tam est potens & efficax, ut eum anima perferre nequeat, tamque repentinus mox eum raptus sequitur, ut, quo ipso toto ea fruatur, pulchrum hunc aspectum amittat. A deo ut vellet & nolle locum hic prorsus non habeat, & liquido appareat, Dominum

Duobus annis & medio hanc ei gratiam Deus præstitit, & cur eam abstulerit.

aliud non velle, quam vt humilitatem ac nostri ipsorum confusionem hic exerceamus, & fruamur eo quod nobis datur, & laudemus cum qui id dat. Habet hoc in omnibus visionibus, nulla prorsus excepta, locum, nihil scilicet nos à parte nostra hic posse, & omnem quam adhibemus diligentiam, nihil omnino prodesse, vel obesse, ad plus minusue videndū. Vult Dominus nos ad oculum videre, non esse hoc opus nostrum, sed à sua Maiestate id prouenire. Vnde tantū abest, vt inde superbire possimus, vt potius propterea nos humiliari, & timorosos reddi oporteat, dum nimirum cernimus, quod sicut Dominus liberam nobis potestatem eripit videndi id quod cupimus, ita hæc beneficia & gratias nobis auferre possit, & prorsus perire sinere queat; itaque semper cum metu & tremore procedamus, quandiu in hoc exilij loco agimus.

Quoties se Dominus mihi spectandum dabat, in ea penè semper forma apparebat, quam habuit dum sepulchro gloriosus resurrexit: sic quoque in sacra hostia se spectandum exhibebat; nisi quod interdum, ad me in aliqua tribulatione positam animandam & corroborandam, sua mihi exhibebat vulnera, modò quidem in cruce positus, modò in horto soliturnus, rarò spineam coronam gestas, aliquando etiam crucem baiulans, idq; (vt dixi) ob meas & aliorum necessitates: vt semper corpus & carnem glorificatam preferens. In hoc autem alijs declarando multa opprobria, infamiam & molestias pertulit; sæpè etiam propterea mihi metipsum timui, & ab alijs exagitata sum. Tam enim certò me putabant à dæmone infestam, vt nonnulli eum etiam exorcifinis pellere à me vellent: sed parum hæc morabar: cæterum graue mihi erat, quod viderem Confessarios meos à mea confessione audiendâ deterreri, aut cum aliquid de me ad eos delatum sciebam. Ceteroquin nunquam me penitere poterit, q̄ cælestes has visiones viderim, & ne vnâ quidem illarum cum omnibus mundi huius bonis & delicijs commutasssem: semper quippe id vt singularem & magnam Dei gratiam interpretabar; & sane id maximus quidam thesaurus mihi esse videtur; quin & Dominus ipse sæpè me securam esse iubebat. Videbam me in eo amando plurimum proficere: vnde has omnes afflictiones meas illi queritabunda in oratione exponēbam; neue ab ea vnquam surgebam, nisi consolatione ac nouis viribus acceptis. Illis autem me oppouere non audebam; quia videbam contradictionem meam adedò non prodesse, vt obesset potius; nam illam ex humilitatis defectu oriri censebant: sed cum Confessario meo tractabam, qui dum me afflictam & mestam videret, identidem me consolabatur. Cum autem visiones incretuerent, vnus illorum qui antea me iurare solebat (vtique is, cui subinde, P. Ministro impedito, constitebat) incipiebat dicere, certum & euidentem esse, illusionem diabolicam esse. Is me iubebat,

Humilitate & confusione in visionibus opus est.

S.
heresia

Opera

N. V. I.
187

*S. M. in li-
bra suo, cui
Castellum
animæ no-
men, hanc
spiritus
explora-
tionem nõ
probat, id
que ob bo-
nas ratio-
nes: quia
ne factus
est, ad sei-
psum in-
trogradi,
vix S. M.
fecit, quã
hanc Deo
iniuriam
facere.*

bebat, cum iam nulla resistendi esset ratio aut modus, quoties aliquam visionem viderem crucis signum formare, dæmonemque exhibentem irridere, quod certo crederet, dæmonis illusionem esse, itaque forte vix amplius ad me veniret; cæterum non timerem, Deum enim mihi auxilium futurum, & ab illusionem liberaturum. Graue hoc mihi erat & periculosum: quod enim credere non possem, quin esset Deus, idcirco hoc facere mihi horrendum & impium erat; nec, vti dixi, desiderare aut velle poteram, vt hoc à me auferretur: nihilominus faciebam quod faciendum mihi videretur. Deum itaque instantè orabam, vt me, ne à dæmone deciperer, conseruaret. Hoc assidue & identidem orabam, idque multis cum lachrymis nec non SS. Apostolorum Petri & Pauli (quos Dominus, cum ipsorum die natali primum se mihi spectandum daret, me promisit seruaturus, & protecturos ne à dæmone deciperer) opem efflagitabam. Vnde eos scire quam clarissimè ad latus meum sinistrum adstantes conspexi, etiam per visionem imaginariam. Erant ergo hi gloriosi Sancti singulares domini ac patroni. Illa autem per sannas explosio mihi erat quam periculosissima, cum hanc Domini visionem videbam: quando enim eum presentem videbam, nullatenus mihi persuadere potuissem, hunc esse dæmonium, esto me in frustra concidissent. Itaque erat hoc mihi graue tormentum & mortificatio; ac ne me toties signo crucis consignarem, crucifixum aliquem in manus sumebam. Hoc propè semper agebam; sed exhibentem illam, non tam frequenter vsurpabam: erat hæc quippe mihi grauis & permolesta. Siquidem in mentem mihi veniebant iniuriæ & contumelias, quas olim Iudæi illi irrogarant, orabamque supplex, vt hanc mihi exhibitionem ignosceret, cum eam non aliter vsurparem, quam quod obediens ei quem in illius locum delegeram, mihi que eam ad culpam non introductaret, cum hi ipsius essent ministri, quos sua in Ecclesia constituisset. Hanc autem aiebat, vt parum hoc morarer, adeo enim id culpam non esse bene agerem, illis obediendo; se vero effecturum, vt rei veritas tanquam palàm pateret. Dum autem orationem mihi inhibebant, videbatur ad me moleste tulisse: proinde dicebat, responderem ijs, id meram esse tyrannidem. Ad hæc, argumenta & rationes mihi suggerebat, è quibus intellegerem, non esse diabolicam illusionem: quarum aliquas postea referam. Quodam tempore crucem, quæ de rosario pendeat, in manu habentem suam ipse manu eam meæ eripuit; cumque eam mihi deinde redderet, quatuor ingentibus compacta erat gemmis, quæ multo sine ulla comparatione adamantibus erant pretiosiores, & quantum videre est, perennaturnaturales; immò adamantes fictitium & imperfectum quid esse videntur, comparati cum gemmis in cruce illa apparentibus: præferenda autem hæc quinque Domini vulnera, quam scitissimè expressa. Aliqua-

*Dominus
irascetur
cum
orare ve-
tabatur
S. M.*

*Crucem
gemmeam
ei Domi-
nus dat.*

...rem, deinceps me crucem hanc vt gemmeam visuram; & ita reuera fa-
ctum est, vt scilicet non lignum, è quo confecta erat, sed hæc gemmas
viderem: at illas nullus videbat, quàm ego.

Mox vt has spiritus explorationes facere iussa sum, & apparitioni-
bus resistere, gratiæ mihi vberius & copiosius indies dabatur; cumque
me distrahere conaret, nullatenus me poteram ab oratione diuertere, ad-
eò vt etiam inter dormiendum orare viderer: hîc quippe amoris erat in-
crementum, & mea cum Domino ex postulatio, & quod id ferre non pos-
sem, nec in mea manu erat (etsi id & vellem, & ad hoc maximè connite-
ret, se eo non cogitaret; nihilominus, quantum poteram, obtemperabam;
sed in hoc parum, aut certè profus nihil poteram. Et Dominus ipse nū-
quam hoc à me abstulit; sed, esto vt id facerem suaderet, ab alia tamen
parte reddebat me securam, docebatque quid ipsis responderem (vti &
modo facti) tamq; sufficientes & prægnantes mihi dabat rationes, vt pla-
ne me conuincerent & securam redderent.

Non multò post incepit Maiestas eius (vt mihi promiserat) euidentius
ostendere, se esse qui mihi apparebat: etenim tam ingens & ardens Dei
amor in me crescebat, vt quis eum mihi inderet profus ignorarem; erat
is namque quàm maximè supernaturalis, nec ego ad eum vllatenus con-
suebar. Emoriebar præ desiderio videndi Deum, & nesciebam quonam
ad hanc vitam modo peruenirem, nisi per mortem. Magni itaque qui-
dam huius amoris impetus me occupabant; qui quamuis adeò intolera-
biles non essent, atque ij de quibus aliàs locuta sum, nec tam potentes,
nesciebam tamen quid mihi ipsa facerem: nihil enim me delectabat, aut
precebar; sed anima iam inde ab intimis fibris mihi euelli verè videba-
tur. O summum & eximium Domini artificium! quam subtili & suavi,
cum misella ancilla tua, vtebaris industria! faciem ipse tuam abscondebas
me, & interim tuo me amore vrgebas, tamque dulcem mihi mortem
precebas, vt anima perpetuò in ea agere, & nunquam eà carere voluisset.
Vix hæc quisquam intelligat, nisi qui ingentes hosce impetus est exper-
tus, neque enim quædam pectoris est inquietudo, aut quædam deuo-
tionis macula, quæ hominem subinde ita commouent, vt spiritum illius
quodammodo suffocare, ita vt in se ipse durare & respirare nequeat, vi-
deantur. Hoc orationis genus vtilius est & humilior; & anhelationes
tollebat sunt, eas cum suauitate quadam intra nos retinere & cohi-
bere & animam quietare conando: perinde enim id est, ac quidam pueri,
qui tam præcipitanter & anhelè flent, vt statim suffocandi videantur;
quibus statim ac potus datur, omnis ille impetus & vehementia quiescit:
eius modo & hic ratio refrenare impetum debet: fieri enim posset, vt hoc
etate naturaliter contingeret, ideoque hoc per quandam considera-
tionem,

*Impetus
amoris
intoleran-
biles.*

S.
heresia

Opera

N. VI
186

S. M. Teresa Opera.

B b

tionem,

tionem, & timorem ne forte planè perfectum non sit, sed maxime parte sensuale esse possit, debet cohiberi; & puer hic per quædam amara signa & delicias, quæ eum ad suauiter, non autem violenter per pagas (vt dicitur) amandum impellant, quietandus est. Aded vt amor huiusmodi trorsum cohibendus sit, nec extra ferri sinendus, instar ollæ quæ nimis ebullit, & sursum deorsumque inuertitur, quod plus quam oportet ligni ei subijciatur; sed ignis causâ imminuenda est, & flammæ suauis, non per molestas lachrymas (quales sunt, quæ hos sensus & affectus comitantur, plurimumque damni inferunt) extinguenda. Hæc subinde in principio habui, & caput illæ meum facis perturbabant, spiritum ita defatigabant, vt postmodum, & etiam multo post, inepta esset vt ad orationem reuerterer. Aded vt magna initio opus sit discreti quò omnia cum suauitate procedant, spiritusque addiscat interius rari; quæ autem exteriora sunt, remis velisque videntur. Alij porro motus ab his nimis quam diuersi sunt: neque enim ipsi lignum hic fugimus, sed, igne iam exstructo, quamprimum in eum nos rapi & conijdemur, vt ardeamus. Non dat hic anima operam, vt hæcce absentia mini plaga ipsum afficiat & lædat; sed in viuacissimas interiorum cordis partes aliquando sagitta inijcitur, vt anima, quid habeat, non velit, nesciat; intelligat tamen se velle Deum, & sagittam hanc velint hæc cuiusdam succo infectam esse, quæ ipsam, ad se propter Domini ius amorem penitus abnegandam, immò & vitam pro ipso quam beatissimè exponendam moueat. Satis exprimi dicique non possit, vt Deus modo ad animam veniat, & quam ingentem ei ponam in hanc vt efficiat, vt nihil de se ipsa sciat: sed pœna hæc ita sapida & suauis nulla vt in mundo delectatio aut voluptas sit, quæ plus suauitatis parat. Vellet, vt dixi, anima semper ex hoc languore mori. Hæc autem non intelligere non possem, quomodo hoc esse posset. Ah, quid est, quod faciatam videre, quæ nimirum ita se affectam sentiat, vt se propter excellentem causam vulneratam esse verè dicere queat; & quæ clamat, se in causa non fuisse cur hic ad eam amor perueniret, sed sentiam hanc, qua tota iam inardescit, à magno illo amore, quo ipsam Dominus prosequitur, in ipsam subito decidisse & dimanasse videri! Ah, quæ me ita affectam sentio, recordor versiculi illius Dauidici; *Quæ desiderat ceruus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus*: hoc quæ ad litteram in me experire videor: sed cum hic ardor & impetus tam hemens non est, anima non nihil placari videtur (aliquid saltem ad remedium querit; nescit enim quid agat) quasdam austeritates subitudo; quas tum non magis sentit, nec plus eam afficit sanguinem suum

*Lachryma
coacta non
sunt bona,
& multū
damni af-
ferunt.*

*Initio ma-
gna opus
discretio-
nis, vt om-
nia suauiter
procedant,
& exteriora
serio ca-
mendā.*

Psalm. 41.

dece, quam si corpus planè emortuum esset. Modos ergo & media con-
 quare ad faciendum aliquid, quo corpus propter Deum ex crucietur; sed
 primus ille dolor tam intensus est, vt nesciam ecquod corporale tormen-
 tum eum possit auferre: quod autem remedium ibi fitum non sit, hinc
 hinc medicinæ tam sublimi malo curando impares & ineptæ sunt; tum ve-
 ro non nihil ferenatur & placatur, seque aliquo modo sustentat, cum
 Deum orat vt sibi in suo languore & malo remedium suggerat: at nul-
 lum aliud remedium videt, præter solam mortem, qua suo se bono pe-
 nitens, iraque animam occupat, vt nec hoc ipsum, nec quid aliud fa-
 cere possit, atque adeò totum corpus occupet, ita vt nec pedes, nec bra-
 chia mouere possit: imò verò si antè erectum stabat, ilico velut obrepti-
 tum quid, subsidit, & nec spiritum quidem attrahere potest, sed quosdã
 danteæ dat gemitus, & eos non graues (quia nequit) sed qui introrsum
 sunt. Voluit autem Dominus, hanc me visionem aliquoties hinc videre:
 videbam scilicet mihi ad latus sinistrum corporea in forma astantem An-
 gelum quendam; quod d, non nisi admodum rarò, videre soleo, etsi alioqui
 sæpe mihi Angeli appareant; sed cum hi apparent, eos non video, nisi ad-
 iudicæ superioris illius visionis, de qua primò locuta sum. In hac verò vi-
 sione voluit Dominus eum sic viderem: non eratis magnus, sed paruus
 formaque pulcherrima, ac vultu ira ardenti & flagranti, vt de supremis
 ac primarijs esse Angelis videretur, qui toti ardere videntur; hoc credo
 esse eos qui Seraphini dicuntur: sua quippe nomina mihi non declarant:
 video tamen, tantum in cælis inter vnum Angelum & alium, & inter hos
 & illos discrimen esse, vt ipsum non possem verbis exponere. Videbam
 illum, longum quoddam iaculum aureum, sed ad ferri cuspidem pauxil-
 lo igne inflammatum, in manu habere: hoc ipso ille cor meum subinde
 ad iunimas vsq; fibras transuerberare, & dum illud rursus educeret qua-
 si eorum frustra simul educere videbatur: quo facto, ingenti Deiamore
 me totam æstantem & inflammatam reliquit. Tam vehemens porro
 hæc pœna erat, vt in hos me gemitus & expostulationes faceret protùpe-
 re, sed suauitas, quã summus hic dolor mihi adfert, tam excessiua est, vt eum
 mihi auferri proflus nolim, nec anima minorem voluptatem ac delecta-
 tionem quaerat, quam ipsummet Deum. Non est autem hæc pœna, cor-
 poralis, sed spiritualis, etsi corpus ab ea planè immune non sit, sed eam
 minus quàm multum sentiat. Est hæc tam suavis inter animam & Deum
 amoris reciprocatio, vt eius ego bonitatem rogem, eam vt gustare fa-
 ceat illum, qui me fortè censebit mentiri. Omnibus diebus quibus hoc
 accipit, eram quasi mentis inops; voluisssem neminem videre aut allo-
 qui, ac dumtaxat me ipsam cum pœna mea amplecti; quam ego maiorem
 esse

Magna dolor vultus
veris anti-
ma.

Vides S.
M. Sera-
phinum.

Angelorum
in celo
magna
differentia
est.

Magna
suauitas
doloris spi-
ritualis.

S.
Heresia

Opera
N. VII
106

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

esse gloriam putabam, quam esse posset omnis quæ à rebus creari
venire posset. Hoc interdum mihi etiam contingebat, cum volebat De-
minus, ut hi tam magni raptus mihi superuenirent, ut etiam, cum
homines versabar, ijs resistere non possem, unde magno meo cum do-
re, & inuita me, in hominum notitiam hi venire & divulgari capere. Sed
ex quo hocce raptus habere incepi, hanc pœnam tam inensam non fa-
tio, sed aliam illam, de qua antè quodam in loco (capitis enim non mi-
mini) locuta sum; quæ tanè multis in rebus diuersa, & longè digniore
Imò cum hæc pœna, de qua iam ago, me occupare incipit, tum Domini
animam sustollere, & in extasi collocare videtur; atque ita nulla est
pœnæ sentiendæ, aut aliquid patiendi occasio; nam statim ipsa sequitur
fruitio. Sit ipse in æternum benedictus, qui tot tantaque gratias præ-
ei quæ tantis beneficijs ipsius tam malè responderet.

*Cum do-
lor hic in-
cipit, ani-
ma à Deo
in extasi
sua rapi-
tur.*

CAPVT XXX.

AD VITAE SVÆ NARRATIONEM REDIT, AC REFERT
quomodo Dominus labores eius multum imminuit, ad civitatem in qua ipse
sanctum virum F. Petrum de Alcantara Ordinis S. Francisci, destinando.

*Narrat quoque quas aliquando tentationes, & interiores af-
flictiones passa sit.*

CVM ergo viderem quam parum aut nihil impedire possem ingru-
entibus cilios, quos sentiebam, impetus; vereri capillos habere; quod mo-
ligere non possem, quomodo pœna simul & gaudium simul vno in
ie & eo esse possent: nam sciebam quidem corporalem pœnam & spirituale
gaudium, & delectationem simul consistere posse; sed haud capiebam
& impotem me mentis penè reddebat, quomodo tam immensa pœna
spiritualis cum tam excessiva suauitate consistere possent: & quam
omnimodis ei resistere laborabam, tam parum tamen proficiebam,
subinde defatigaber. Armis ergo crucis me defendebam, me que ex
volebam aduersus eum, qui nos omnes per eandem liberauit & de-
dit. Videbam porro, à nemine me intelligi: ego verò id quam clarè
intelligebam, sed nemini id indicare audebam, præterquam Confes-
sario meo: nam hoc alijs indicando satis ostendissem, humilitate me
re. Placuit autem Domino, magnam laborum meorum partem, ac
quidem omnem penitus, mihi auferre, benedictum virum F. Petrum
Alcantara, cuius iam supra memini, & de cuius austeritatibus
narravi, hoc ad oppidum perducendo. Nam inter alia mihi certò
matum est, eum viginti ipsis annis continuò cilicium ex albi fer-
mellis contextum gestasse. Ipse quorundam libellorum de oratione
lingua patria conscriptorum, qui iam omnium manibus terantur, ed-
ita

*Pœna spi-
ritualis,
& gau-
dium spi-
rituale,
excessivè
simul in
vno sub-
iecto.*

*Petrus de
Alcantara
viginti
annis fer-
reum ge-
stavit ci-
licium.*